

祖訓

ยอดหญิง
เทพสมุไพร

1

อวีจั่วฮวา 雨久花 เขียน
เม่นน้อย แปล

ผกาภิรักษ์

คือทุกสิ่งที่คุณรักไว้ด้วยกัน

หาไม่แล้วคืนนี้เจ้าจะมีแรง 'ทำงาน' ได้อย่างไร หลี่เม้งซีเหินบแนมในใจอีกประโยค
เชียวจวินเห็นหลี่เม้งซีทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งแนะนำอาหารบนโต๊ะกับตนอย่างนุ่มนวล
เขาจึงไม่รู้ว่าตำหนิอย่างไร ได้แต่ให้หงอวีปรณนิบัติเขาล้างมือ สวมรองเท้าและไปนั่งที่โต๊ะ
หลี่เม้งซีใคร่ครวญดูแล้ว ใครให้เขาเป็นหัวหน้าของนางเล่า เบี้ยเลี้ยงรายเดือนของนาง
ล้วนถูกแจกจ่ายออกมาภายใต้ฐานะภรรยาเอกของเขา แม้ตอนนี้จะไม่รู้ว่าได้เท่าไร แต่ถึงอย่างไร
ก็คงสูงกว่าอี่เหนียงกระมัง คิดแบบนี้แล้วจึงไม่สนใจความเย็นชาของชายหนุ่ม ล้างมือและ
ตักโจ๊กให้เขาอย่างสุ่ม คีบกับข้าวปรณนิบัติเขากินพลางท่องในใจ
ผู้อื่นเป็นหัวหน้า ย่อมสมควรมีความซิงซังน่าเกรงขาม อยากรู้ซิงซังก็ไปเถอะ นี่เรียกว่า
ศิลปะการปกครองลูกน้อง อีกอย่างกฎข้อหนึ่งในคู่มือลูกจ้างก็คือต้องรักษาระยะห่างกับ
หัวหน้า!

ให้ตายเถอะ! หลี่เม้งซีนำวิธีเอาชนะทางจิตใจของอาคิมมาใช้กับเชียวจวินเสียแล้ว

มากกว่ารัก ยอดทวิเทพสมุนไพรร 1

อวิจัววา เซียน เม่นน้อย แปลา

《祖訓》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2376-1

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

สำหรับแฟน 'อวีจั่วฮวา' ที่กำลังติดใจกับเรื่อง 'ยอดหญิงหมอมเหวตา' และ 'ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม' มาก่อนหน้านั้น ครึ่งนี้มากกว่ารักได้ชนนิยายเรื่องใหม่ มาฝากท่านนักอ่านกันอีกครั้งแล้วละ โดย 'ยอดหญิงเทพสมุนไพร์' นี้มีด้วยกันทั้งหมด ห้าเล่มจบ ซึ่งนางเอกคนใหม่นี้ก็น่าเอาใจช่วยไม่แพ้สองเรื่องแรก รวมทั้ง 'เชียวจวิน' พระเอกของเรื่องนี้ก็น่าจะทำให้ท่านนักอ่านอินไม่แพ้กับตอนเล่นจิ้งฉงแน่นอนค่ะ

สำหรับเล่มแรกนี้จะเล่าถึงสาวศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งจะต้องโคจรมาพบ สามิหวัโบราณที่มีความคิดเก่าๆ ว่าบุรุษต้องเป็นใหญ่เหนือสตรี หลี่เมิ่งซีที่คล้อยตาม เพียงการปฏิบัติแต่แอบด่าทออยู่ในใจจะอดทนกับสามิผู้นี้ไปได้นานแค่ไหนกันเชียว ไหนจะกฎระเบียบจุกจิกมากมายที่แสนจะขยับตัวผิดที่ทางเล็กน้อยก็ถูกผู้คนจับจ้อง เสียแล้ว เมื่อมีไข้ภรรยาที่สามิรัก มีไข้ลูกสะใภ้ที่แม่สามิโปรด มีไข้นายหญิงที่อยู่ในกฎธรรมเนียม หลี่เมิ่งซีจึงต้องหาทางอื่นเพื่อเตรียมเอาไว้รอในวันที่จะออกไปจากที่นี่

มาร่วมติดตามกันค่ะว่าหลี่เมิ่งซีจะรับมือกับสารพัดปัญหาจุกจิกของคน ในสกุลเชียวอย่างไร และความรู้ด้านการแพทย์จากโลกเดิมที่นางมีอยู่จะได้นำมาใช้ทำอะไรได้บ้างหรือไม่ หากท่านนักอ่านพร้อมติดตามชีวิตของหลี่เมิ่งซีแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลีเม้งซี ด็อกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลีเม้งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชียวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเชียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอ้อ่อนผ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเชียวจวิน รักหลานชายและเอ็นดูหลีเม้งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่างๆ
- * หลีอู่เหนียง อู่เหนียงคนที่สี่ เป็นอนุโอรสของเชียวจวิน นิสัยหยิ่งโง่ ไม่นับถือหลีเม้งซี
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเชียวจวิน ไม่ชอบหลีเม้งซี และอยากผลักดันหลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * จือชิว บ่าวคนสนิทของหลีเม้งซี ยินดีทำงานถวายชีวิต ให้ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว
- * จางชิว ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโอรสของนายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- * เชียวอวัน คุณชายสาม น้องชายต่างมารดาของเชียวจวิน ชอบเที่ยวเล่น

คำสอนของบรรพบุรุษสกุลเชื้อว

ข้อแรก คือ ภรรยาเอกของประมุขสกุลเชื้อว

ต้องเป็นสตรีที่ถือกำเนิดจากภรรยาเอก

ข้อสอง คือ ประมุขสกุลเชื้อวทุกยุคทุกสมัย

ไม่อาจรับราชการเป็นขุนนาง

7

เกี้ยวเจ้าสาวสีแดงหลังใหญ่ เสียงฆ้องดังก้อง ปีเตอร์กังวาน
บรรยากาศขึ้นเนินมณฑล สีแดงแผ่ไปครึ่งผืนฟ้า ความครึกครื้นอาบย้อม
ไปทั่วทุกตรอกซอกซอยของเมืองผิงหยาง

วันนี้เป็นวันสำคัญ คุณชายรองสกุลเซียวจากสี่สกุลสูงศักดิ์ของต้าจิ
แต่งภรรยา ทว่าในขบวนส่งตัวเจ้าสาวยาวเหยียดกลับไม่เห็นเจ้าบ่าวที่เดิมที่
ควรขี่อาชาสูงใหญ่มารับตัวเจ้าสาว...

ว่ากันว่าคุณชายรองสกุลเซียวเป็นโรคประหลาด เชิญหมอสื่อตั้ง
ทั่วเมืองผิงหยางมารักษา ใช้จ่ายค่าทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดรักษาได้
ทั้งไม่มีโรคใดที่ใช้ได้ผล ยามนี้จึงหมดทางเยียวยาแล้ว

ว่ากันว่าพี่สาวสายตรงของคุณชายรองสกุลเซียวเป็นพระชายาในวัง
ตั้งใจส่งหมอลวงมารักษาโรคให้คุณชายรองสกุลเซียวโดยเฉพาะ แต่ก็ยัง
หาสาเหตุไม่ได้ว่าป่วยเป็นอะไร

ว่ากันว่าตอนนี้คุณชายรองสกุลเขียวมีสติรู้ตัวน้อยลงทุกวัน หมอที่รักษาเขาก็แอบพูดลับหลังว่าสกุลเขียวควรจัดเตรียมงานศพได้แล้ว

ว่ากันว่าวันนี้เหล่าไท่จวิน* ของคฤหาสน์สกุลเขียวแต่งกรรยาให้คุณชายรองเพื่อเสริมมงคล** การแต่งงานครั้งนี้เหล่าไท่เหยีย*** เป็นผู้กำหนดไว้ก่อนหน้านี้แล้ว อีกฝ่ายเป็นคุณหนูที่เกิดจากกรรยาเอกของคฤหาสน์สกุลหลี่ ลือกันว่าคุณหนูสกุลหลี่ผู้นี้นิสัยร้ายกาจเอาแต่ใจ คุณชายรองกับเหล่าไท่จวินต่างไม่ชอบ แต่ติดที่เขียวเหล่าไท่เหยียกำหนดการแต่งงานครั้งนี้ไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังไม่ได้มีการยกเลิก

ว่ากันว่าปีนี้คุณชายรองสกุลเขียวอายุยี่สิบแล้ว รับประทานแล้วสี่คน มีบุตรสาวสามคน

ว่ากันว่า...

การแต่งงานเสริมมงคลทำให้ข่าวลือเกี่ยวกับคุณชายรองสกุลเขียวกลายเป็นเรื่องดังที่ชาวบ้านร้านตลาดในเมืองผิงหยางต่างพูดถึง ต่างถกเถียงพูดคุยกันสนุกปาก เมืองผิงหยางคึกคักไปทั่ว

หลี่เมิ่งซีสวมมงกุฎหงส์บนศีรษะ สวมชุดเจ้าสาวนั่งสง่างามอยู่ในเกี้ยว สองมือจับผ้าเช็ดหน้าแน่น เกี้ยวเจ้าสาว ชุดเจ้าสาว และชาดล้วนเป็นสีแดงสด บรรยากาศชื่นมื่นมงคลที่เต็มไปด้วยสีแดงนี้กลับมีอาจปกปิดความซีดขาวบนใบหน้านาง ก้นบึ้งดวงตาฉายความฉงนใจ นี่คือ

* เหล่าไท่จวิน เป็นคำเรียกสตรีสูงวัยที่มีฐานะสูงส่งในเจียงย่งให้เกียรติ หรืออาจเป็นยศที่ฮ่องเต้พระราชทานให้มารดาของขุนนาง เหล่าไท่จวินมักเป็นสตรีที่มีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

** เสริมมงคล เป็นประเพณีความเชื่อของชาวบ้านแถบเอเชีย เช่น จีน อินเดีย คือการให้คนที่ป่วยหนักแต่งงาน ใช้ความมงคลชะล้างความอัปมงคลออกไป เพื่อให้การรักษาโรคเป็นไปอย่างราบรื่น

*** เหล่าไท่เหยีย เป็นคำเรียกบุรุษสูงวัยในเจียงย่ง มักมีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

โชคชะตาหรือ นาง...เป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง บัดนี้กลับต้องเป็น
เจ้าสาวที่แต่งงานเพื่อเสริมมงคลให้ผู้อื่น เจ้าสาวที่แต่งงานแทนผู้อื่น!

ชาติก่อนนางเป็นต๊องเตอร์สาขาการแพทย์ ระหว่างทำการทดลอง
ถูกรังสีแกมมาจนเม็ดเลือดขาวเกิดความผิดปกติ จำได้ว่าตนเอง
กำลังถูกช่วยชีวิตในโรงพยาบาล แต่แล้วจู่ๆ ก็มาโผล่ในมิตินี้ ซึ่งเป็นมิติที่
ไม่เหมือนกับประวัติศาสตร์ในความทรงจำเลยสักนิด ทั้งเป็นมิติที่ไม่คุ้นเคย
และนางได้กลายเป็นเจ้าของร่างนี้

เดิมทีร่างนี้ของนางคือคุณหนูเจ็ดที่เกิดจากอนุของนายท่านสกุลหลี่
ปีนี้อายุสิบสามปี มารดาบังเกิดเกล้าเป็นอนุคนที่ห้าจ้าวอี่เหี้ยน* เดิมที
การแต่งงานครั้งนี้เจ้าสาวต้องเป็นหลี่เมิ่งเฟยบุตรสาวสายตรงคนโต
ของนายท่านสกุลหลี่ ด้วยหลี่เมิ่งเฟยหมั้นหมายกับเชียวจวินมานานแล้ว
แต่สกุลเซียวไม่มาตบแต่งเสียที ทว่าหลังจากป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้
กลับคิดจะให้หลี่เมิ่งเฟยไปช่วยเสริมมงคล

หลี่ฮุ่ยนิโมโหจนเดินผางร้องด่า หากจะเสริมมงคลแต่แค่อนุก็พอ
กลับเอาภรรยาเอกมาช่วยเสริมมงคล เห็นคุณหนูสายตรงสกุลหลี่ของพวกเขา
เป็นอะไร แม้จะเป็นสกุลสูงศักดิ์ก็ไม่อาจข่มเหงผู้อื่นเช่นนี้ได้

ทั้งยังได้ยินมาว่าตอนนี้นักชายนองสกุลเซียวรู้สึกตัวน้อยมาก
ส่วนใหญ่แทบจะไม่ได้สติ หมอที่เคยตรวจรักษาเขาบอกว่าคุณชายนอง
สกุลเซียวจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่ทันเดือนนี้ บุตรสาวของตนหากแต่งงานไปแล้ว
ย่อมจะกลายเป็นม่ายตั้งแต่ยังไม่ทันเข้าประตู

ความผันผวนหลายปีที่บุตรสาวสายตรงของตนจะได้เป็นนายหญิง

* อี่เหี้ยน เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

สกุลเขียวซึ่งเป็นหนึ่งในสี่สกุลสูงศักดิ์ของตำบับลินลงทันที แต่ติดที่อำนาจของสกุลเขียวจึงมีกลาปฏิเสถียรการแต่งงานครั้งนี้ ในใจของหลี่ฮูหยินนึกแค้นสกุลเขียวและไปเอะอะโวยวายกับนายท่านสกุลหลี่

ด้วยเหตุการณ์รื้อให้โวยวายไม่เลิกของฮูหยินไม่ไหว นายท่านสกุลหลี่ที่จนปัญญาแล้วจึงคิดใช้วิธีลักซื้อเปลี่ยนเสา* รับบุตรสาวของจ้าวอีเหนียงเป็นบุตรสายตรง แม้ปิ่นหลี่เมิ่งซึ่งจะยังไม่ถึงวัยบักปิ่น** แต่บุตรสาวสกุลหลี่ที่เกิดจากอนุคนอื่นๆ ต่างก็มีอายุที่น้อยยิ่งกว่า คนหนึ่งคือหลี่เมิ่งเงินบุตรสาวของจ้าวอีเหนียง อายุขวบกว่า อีกคนคือบุตรสาวของหลินอีเหนียง เพิ่งถือกำเนิดได้หกเดือนกว่า ยังไม่ทันหย่านมด้วยซ้ำ

เกี่ยวถูกห้ามเข้าประตูใหญ่ของคฤหาสน์สกุลเขียวและจอดลงที่เรือนกลาง*** สี่เหนียง**** ประคองคนตัวเล็กใบหน้าซีดขาวลงจากเกี้ยวหลี่เมิ่งซึ่งทำตามธรรมเนียมพิธีียบย้อยแต่ละอย่างตามคำชี้แนะของสี่เหนียงจนกราบไหว้ฟ้าดินเสร็จ ในที่สุดนางก็ถูกคุณชายรองสกุลเขียวตรงหน้าที่เคยคลมพัดมาก็ล้มลงได้จุ๋มเข้าห้องหอ

หลี่เมิ่งซึ่งคิด ยังดี อย่างน้อยตนเองก็ไม่ต้องกราบไหว้ฟ้าดินกับไก่อ้วผู้เหมือนในละครหรือในหนัง ได้ยินมาว่าสกุลเขียวเตรียมไก่อ้วผู้ไว้เหมือนกัน แต่วันนี้คุณชายรองสกุลเขียวกลับได้สติอย่างหาได้ยากยิ่ง

* ลักซื้อเปลี่ยนเสา เป็นสำนวน หมายถึงการใช้วิธีการดักซัดเปลี่ยนโยกย้ายของปลอมไปหลอกลวงอีกฝ่าย

** สตรีโบราณเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องทำพิธีวิวาหมงคลบักปิ่นเพื่อแสดงถึงการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แสดงถึงความพร้อมที่จะออกเรือนแล้ว

*** บ้านเรือนสมัยโบราณของจีนนิยมสร้างเป็นหมู่เรือน ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ หันไปทางทิศใต้ ประกอบด้วยเรือนกลาง เป็นที่อยู่ของประมุขเรือน เรือนปีกทั้งสองข้างทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และเรือนหลังซึ่งในเรือนกลาง เรือนปีก และเรือนหลังจะประกอบด้วยห้องต่างๆ อีก มักเรียกชื่อตามทิศ นอกจากนี้ยังมีห้องเล็กที่มักสร้างติดด้านข้างทั้งสองข้างของเรือนกลางและเรือนปีก

**** สี่เหนียง คือหญิงออกเรือนแล้วที่ฝ่ายชายว่าจ้างมาช่วยเรื่องพิธีการต่างๆ ในงานแต่งงาน สี่เหนียงจะรู้ธรรมเนียมพิธีในการแต่งงานเป็นอย่างดีและช่างเจรจา

ด้วยการประกอบของสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยจึงสามารถบรรลุ
หกพิธีของการแต่งงาน* ได้อย่างลุล่วงทุกเล

ระเบียงทางเดินยาวมืดสลัวและประตูห้องที่ปิดสนิทขวางกั้น
งานเลี้ยงฉลองแต่งงานที่ครึกครื้นข้างนอก ในห้องหอเจียบสนิท
บนหน้าต่างมีอักษรมงคลสีแดงสองตัวปิดอยู่ คุณล้ายดวงตาสองดวง
ที่กำลังยืมมองมายังเจ้าสาวที่นั่งอยู่ขอบเตียง เปลวไฟสีน้ำเงิน
จากเทียนไขสีแดงสองเล่มบนโต๊ะสะท้อนเข้าสู่สายตาของหลี่เมิ่งซี
นอกจากสีแดงก็มีแต่สีแดง หากไม่เพราะในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นยา
อันเข้มข้น ในม่านมุ้งสีแดงมีเชียวจวินที่นอนเหมือนคนตายอยู่
ซึ่งคอยเตือนหลี่เมิ่งซีว่านางแต่งงานกับคนที่ป่วยหนักใกล้ตาย มิเช่นนั้น
ยามนี้นางคงเชื่อว่าเป็นพิธีแต่งงานที่งดงามสมบูรณ์แบบจริง ๆ

สาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยทยอยออกไปนานแล้ว แต่หลี่เมิ่งซีรู้ว่า
มีหมอห้าหกคนพักอยู่ห้องข้างๆ เตรียมพร้อมตลอดเวลาหากเชียวจวิน
เกิดเป็นอะไรขึ้นมา

กลิ่นยาเข้มข้นในห้องคละเคล้ากับกลิ่นกำยาน อากาศอุดอู้นักอึ้ง
ทำให้หลี่เมิ่งซีหายใจไม่ออก มีนาช่วงเวลาที่เชียวจวินได้สติจึงน้อยนัก
เวลาที่หลับใหลจึงมีมากกว่า เดือนหกแล้วกลับยังไม่เปิดหน้าต่าง แม้แต่
คนที่แข็งแรงก็ต้องอุดอู้นจนเป็นโรคได้ นับประสาอะไรกับคนป่วย หลี่เมิ่งซี
เดินไปปลุกหน้าต่างที่อยู่ตรงข้ามกับเตียงเบาๆ อากาศสดชื่นปะทะเข้ามา
นางสูดหายใจลึก ดีเหลือเกิน!

"ละไกร่อง เหล่าไท่จวินไม่ให้เปิดหน้าต่างเจ้าคะ กลัวคุณชายรอง

* หกพิธีของการแต่งงาน ได้แก่ เชิญแม่สื่อแนะนำ ถวายชื้อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด
กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

จะถูกลม" สาวใช้หงจู หงอวี้นลักประตูเข้ามา มือของหงจูถือขามยาใบหนึ่ง หงอวี้นเห็นหลี่เม้งซีเปิดหน้าต่างก๊ีบเข้ามาปิด

"ไม่เป็นไร"

หงอวี้นไปมองหลี่เม้งซี ครันเห็นแววตาสุ่มเยินกรานของนาง จึงหัดมือที่ทำท่าจะปิดหน้าต่างกลับมา "เจ้าคะ"

หลี่เม้งซีรับยาจากมือหงจู แล้วนั่งลงบนเก้าอี้กลมข้างเตียง

หงจูค่อยๆ ประคองเชียวจวินขึ้นมาและร้องเรียกเสียงค่อย

"คุณชายรอง คุณชายรอง ได้เวลาดื่มยาแล้วเจ้าคะ"

เชียวจวินส่งเสียงอึมเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน เปลือกตาขยับเล็กน้อย แต่กลับไร้เรี่ยวแรงจะเปิดขึ้น

หงจูหยิบหมอนอิงใบหนึ่งมาหนุนหลังเชียวจวิน หลี่เม้งซี ตักยาป้อนใส่ปากเขาทีละคำ ป้อนยาเสร็จก็รีบผ้าเช็ดหน้าจากหงจู เช็ดคราบยาที่มุมปากให้เขาอย่างแผ่วเบา

"ประคองคุณชายรองนอนลงเถอะ เพิ่มผ้าห่มให้คุณชายรองอีกผืนด้วย"

"เจ้าคะ" หงจูรับคำ

"ให้บ่าวปรนนิบัติสระไ้รองล้างหน้านะเจ้าคะ" หงอวี้นพูดขึ้นมา

"ไปยกน้ำมา"

"เจ้าคะ" หงอวี้นหมุนตัวออกไป

หงจูปรนนิบัติเชียวจวินเสร็จ หันหลังเดินไปหน้าเตากำยานและจุดก้อนกำยานในเตา กลิ่นหอมระลอกหนึ่งโชยมา

"นี่เป็นเครื่องหอมอะไร"

"เรียนสะใภ้รอง เป็นอำพันทะเลที่ดินแดนตะวันตกส่งมาเป็นเครื่องบรรณาการเจ้าค่ะ มีสรรพคุณช่วยให้หลับสบาย ย่อมได้พระราชทาน แต่พระชายาจิ้งเพย* เนื่องจากคุณชายรองชอบกลิ่นหอมแปลกๆ เป็นนิสัย พระชายาจิ้งเพยจึงประทานให้คุณชายรองเป็นกรณีพิเศษเจ้าค่ะ"

"พระชายาจิ้งเพย?"

"สะใภ้รองไม่รู้อะไร พระชายาจิ้งเพยเป็นบุตรพี่ของชายผู้หนึ่ง เข้าวังในปีที่สามของการครองราชย์ของฮ่องเต้จิ้นตี้ พระชายาจิ้งเพยกับคุณชายรองเป็นพี่น้องแท้ๆ ที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก พระชายาจิ้งเพยทรงมีน้องชายสายตรงเพียงคนเดียวเท่านั้น จึงเอ็นดูและเอาอกเอาใจยิ่งกว่าอะไรเจ้าค่ะ"

"ข้ารู้แล้ว" หลี่เมิ่งซีเหม่อมองต้นหงซิ่นเจียวตรงหน้าต่าง

อำพันทะเลจากดินแดนตะวันตกกับหงซิ่นเจียว?...ความคิดบางอย่างวูบขึ้นในหัวของหลี่เมิ่งซี หงซิ่นเจียว ดอกไม้ประหลาดจากแคว้นหนานไบใหญ่ทรงรีสีเขียวเข้มล้อมกันเป็นช่อ ใจกลางเป็นสีแดง มองใกล้ๆ เหมือนดอกตูมที่เพิ่งผลิบาน งดงามเจิดจรัส แต่มองใกล้ๆ กลับพบว่า เป็นใบไม้ ว่ากันว่าพืชชนิดนี้ไม่มีดอก ความแปลกอยู่ที่กลุ่มช่อสีแดงตรงใจกลาง ทนสภาพอากาศได้ทั้งสี่ฤดู เหมือนดอกไม้ที่ไม่มีวันโรยรา กลิ่นหอมประหลาดไม่มีสิ่งใดเทียบได้ จัดเป็นเครื่องหอมอย่างดี พบเห็นน้อยในดินแดนตอนกลาง หลี่เมิ่งซีมองดอกไม้ชนิดนี้อย่างเหม่อลอย

"สะใภ้รอง ดอกไม้นี้มีอะไรหรือเจ้าค่ะ" หงจูเห็นหลี่เมิ่งซีเอาแต่

* เพย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้า ในตำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากฮองเฮา (อัครมเหสี) และ กุ้ยเพย (อัครชายา) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป คือ กุ้ยเพย ซูเพย เตอเพย และเสียนเพย

จ้างดอกไม้จิ่งรีบถาม

"ไปห้องครัวต้มน้ำซิงผสมน้ำส้มเก่า* มา" หลี่เมิ่งซีหันกลับมาซ้ำๆ
เอ่ยสั่งอย่างสุ่ม นัยน์ตาราบเรียบ มองไม่เห็นความตื่นตระหนกและ
คลื่นอารมณ์ที่ปั่นป่วนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเมื่อครู่นี้แม้แต่บ่อย

หงอวี่ยกน้ำเข้ามา ประณิบดื่พลี่เมิ่งซีล้างหน้าและถอดเครื่องประดับ
บนศีรษะออก ก่อนจะผลัดเปลี่ยนชุดเจ้าสาวที่สวมอยู่

รองจนหงอวี่ยกน้ำซิงผสมน้ำส้มเก่าเข้ามาแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงสั่ง
"พวกเจ้าออกไปเถอะ!"

"เจ้าคะ สะใภ้รอง" หงอวี่ยกกายให้หลี่เมิ่งซี ก่อนจากไป
ไม่ลืมเตือนว่า "หมอที่รักษาคุณชายรองพักอยู่ในเรือนปีกทิศตะวันตกนี้เอง
ถ้าตอนกลางคืนคุณชายรองเป็นอะไร สะใภ้รองตามหมอได้เลยนะเจ้าคะ"

"ข้ารู้แล้ว" หลี่เมิ่งซีพยักหน้า มองหงอวี่ หงอวี่ถอยออกจากประตู
จนกระทั่งผีเท้าของทั้งสองค่อยๆ ห่างออกไปไกล นางจิ่งรีบลงกลอนประตู
จากข้างใน ดับอำพันทะเลในเตากำยานและยกเตาไปวางนอกหน้าต่าง

แล้วหันกายกลับมาพิจารณาคนบนเตียงที่ได้ชื่อว่าเป็น 'สามี' ของตน
อย่างละเอียด ยามนี้เขาสลบไสลไม่ได้สติ ตาหงายปิดสนิท จมูกสูงโด่ง
ริมฝีปากบางแหม่นนิดๆ สะท้อนความแข็งแกร่งราวออกมา เป็นบุรุษ
ประเภทหนุ่มหล่อที่เพียงแค่มองแวบเดียวก็ทำให้สาวฯ ต้องยอมจำนน
หากอยู่ในยุคปัจจุบัน แม้แต่หลิวเต๋อหวา เขี่ยกิ่งเฟิงยังต้องชิดซ้าย
เขี้ยวจวินจะต้องเป็นทีคัลลิ่งไคล์ของคนนับหมื่นคนเป็น บ่อเกิด
ของหายนะแน่ หลี่เมิ่งซีลอบอุทานในใจว่าตนได้กำไรแล้ว

* น้ำส้มเก่า หมายถึงน้ำส้มที่หมักเก็บไว้ค่อนข้างนาน มีสีน้ำตาลเข้ม สีสไล้ระกอน รสชาติเข้มข้น

หึๆ ฉันก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดซุป'ตารกับเขาเหมือนกัน น่าเสียดายมองได้กินไม่ได้!

หนุ่มหล่อตรงหน้าทำให้หมีเหมิงซีที่เป็น 'โรคบ้าหนุ่มหล่อ' ตั้งแต่ชาติที่แล้วอดไม่ในใจไม่ได้

หมีเหมิงซีวางมือลงบนซีฟजरของเชียวจวิน ตรวจสอบซีฟजरให้เขาอย่างละเอียด ทั้งยังเปิดเปลือกตาเขาตรวจสอบอยู่นาน นางมั่นใจอย่างยิ่งว่าเขาไม่ได้ป่วย แต่ถูกพิษชนิดหนึ่งที่ไร้สีไร้กลิ่น หมีเหมิงซีย้อนนึกถึงตำราโบราณเนื้อหาแปลกประหลาดนับไม่ถ้วนที่ตนเองเคยศึกษามาไม่น้อย ตอนทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเมื่อชาติที่แล้ว

หงชินเจียวจากแคว้นหนานกับอำพันทะเลจากดินแดนตะวันตก เครื่องหอมสองชนิดนี้มีแหล่งกำเนิดคนละที่ แต่กลิ่นหอมล้วนไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมได้ ทั้งสองสิ่งนี้ล้วนเป็นเครื่องหอมที่หาได้ยากยิ่ง ทว่าไม่มีใครรู้ว่าหากนำเครื่องหอมสองชนิดนี้มาใช้ร่วมกันจะเกิดพิษประหลาดอย่างหนึ่งที่ไร้สีไร้กลิ่น หากสูดดมปริมาณน้อยจะไม่ใช่ไร แต่หากสูดดมระยะยาวจะค่อยๆ ถูกพิษ อีกทั้งเมื่อถูกพิษแล้วจะตรวจสอบไม่ได้ แม้แต่น้อย แรกเริ่มจะรู้สึกเหนียวล้า แขนขาไร้เรี่ยวแรง จากนั้นจะค่อยๆ นอนมากขึ้นจนกลายเป็นสลบไสล ประสาทการรับรู้ด้านชา สุดท้ายก็นอนหลับจนตายไป ทั้งหมดนี้กินเวลาราวครึ่งปี อาการของเชียวจวินในตอนนี พิษซึมเข้าสู่กระดูกแล้ว หากยังไม่ขับพิษออกมา เกรงว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้ก็เพียงสามวันห้าวันเท่านั้น คิดถึงตรงนี้หมีเหมิงซีก็อดสะท้านเยือกไม่ได้

ใครกันที่ต้องการฆ่าเชียวจวิน คนทั่วไปแค่เครื่องหอมชนิดใดชนิดหนึ่ง

ก็หายากแล้ว ไม่ต้องพูดถึงการครอบครองทั้งสองชนิดพร้อมกันเลย การใช้เครื่องหอมสองชนิดพร้อมกันนับเป็นการสิ้นเปลืองโดยแท้ เรื่องนี้ ต้องไม่ใช่ความบังเอิญแน่ เห็นชัดว่าเป็นการวางแผนมาอย่างดี หลี่เมิ่งซี คิดว่าตนเพิ่งแต่งเข้าสู่สกุลเซียว ไม่ว่าเซียวจวินจะมีใจให้นางหรือไม่ เขาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นสามีของนาง ซึ่งจะเป็นหลักยึดของนางในวันข้างหน้า ยามอยู่ในคุกหาสน์สกุลเซียว เพราะอย่างนั้นเซียวจวินจะตายไม่ได้ เป็นอันขาด!

พิษนี้ยังต้องแอบขับออกมา ตอนนี้ไม่รู้ว่ามีใครในคุกหาสน์ ปองร้ายเซียวจวิน ศัตรูอยู่ในที่ลับ นางอยู่ในที่แจ้ง หากตอนนี้ หลี่เมิ่งซีโพล่งออกไปว่าเซียวจวินถูกพิษ ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่น่าจะเป็น สตรีในห้องหับที่ไม่เคยย่างเท้าออกไปที่ใดเลย แค้นนางรู้เรื่องพิษนี้ ได้อย่างไรและจะถอนพิษได้อย่างไรก็ล้วนไม่อาจอธิบายได้แล้ว ทั้งน้ำในคุกหาสน์สกุลเซียวลึก* เกินไป ข้างกายก็ไม่มีคนของตนเองเลย เป็นไปได้ว่าวันนี้นางเพิ่งถอนพิษเสร็จ พຽງนี้ก็ถูกปองร้ายจนไม่เหลือ แม้แต่ซากแล้ว

"แต่โรมาข้าไม่เคยปิดทองหลังพระ เห็นแก่ที่เจ้าจะเป็นที่พึ่ง ในคุกหาสน์สกุลเซียวให้ข้าในวันข้างหน้า จึงได้แต่ยอมทำการค้าขาดทุน ไปก่อน ถือเป็นการลงทุนระยะแรกแล้วกัน วันหน้าข้าจะต้องทวงคืนกลับมา ทั้งต้นทั้งดอก เซียวจวิน เจ้าห้ามเบียดข้าเด็ดขาด!"

หลี่เมิ่งซีหยิบขวดใบเล็กออกมาจากกล่องเครื่องประดับที่เป็น สินเจ้าสาวซึ่งนำติดตัวมาด้วย เทม่งยาสีเซียวออกมา นี่เป็นสิ่งที่นาง

* น้ำลึก ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายที่ซ่อนอยู่ หรือบุคคลที่เปี่ยมด้วยอุบายแผนการ

เก็บรวบรวมได้ตอนอยู่ที่อุทยานสนธิ์สูงหลี่ ก่อนจะเหมยกลงในน้ำขิง ผสมน้ำส้มเก่า คนให้ทั่วและค่อยๆ บ้วนให้เชียวจวัน

ไม่เหมือนพิษเจ็ดใบปั้นไล่ไส้ที่ต้องใช้คางคกหิมะพันปีที่หายาก ในการถอนพิษ พิษร้ายแรงที่เกิดจากการผสมผสานของอำพันทะเลกับ หงซินเจียว แค้ใช้ของธรรมดาอย่างใบไผ่ถึง* ขิงสด ต้มกับน้ำส้มเก่าและดื่ม ก็เพียงพอแล้ว ด้วยเพราะของที่ใช้ถอนพิษธรรมดาเกินไป ทั้งยังไม่ใช่ว่า อย่างแท้จริงจึงมีน้อยคนทราู้ หากถูกพิษในระยะเริ่มแรก แค้ดื่มลงไปสามเดี๋ยวก็นอนพิษได้แล้ว แต่เชียวจวันรับพิษมานานจนพิษซึมเข้าสู่กระดูก ถอนพิษได้แล้ว แต่เชียวจวันรับพิษมานานจนพิษซึมเข้าสู่กระดูก ไม่อาจถอนพิษได้ง่ายดายถึงเพียงนั้น ต้องใช้ใบไผ่ถึงต้มน้ำดื่มต่อเนื่อง เป็นเวลาหนึ่งเดือนจึงจะถอนพิษได้ทั้งหมด หลี่เมิ่งชีครุ่นคิด

นางหาเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง ลนกับเปลวไฟจากเทียนไขสีแดง จับมือเชียวจวันขึ้นมาและจิ้มลงไปตรงจุดชีพจรที่ปลายนิ้ว แล้ว ปลดปล่อยเลือดออกมา มองเลือดสีแดงฉานที่ไหลออกมาจากปลายนิ้วของเธอ แล้ว หลี่เมิ่งชีพลันคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนตอนจ้าวอี่เหนียงมารดาบังเกิดเกล้า มอบผ้าพรหมจรรย์** ให้นางและคำพูดของอีกฝ่าย

‘ชีเออร์ ฟังคำของอี่เหนียงนะ เจ้าออกเรือนไปเถอะ! นี่เป็นโชคชะตาของสตรีเช่นเรา นายท่านบอกแล้วว่าหากเจ้าไม่ออกเรือนแต่โดยดี หรือ เรื่องที่เจ้าเป็นลูกอนุถูกเปิดเผย กระทั่งถูกขับออกจากอุทยานสนธิ์สูงหลี่เชียว แม้กับเจ้าล้วนหนีไม่พ้นความตาย...’

ดูจากที่สกุลเชียวหมั่นหมายกับพี่สาวหลายปีแต่ไม่พบแต่งสักที สุดท้ายกลับแต่งเข้ามาเพื่อเสริมมงคลสกุลเชียวโดยเฉพาะ เช่นนั้น

* ไผ่ถึง (Chinese Flowering Apple) เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งในวงศ์กุหลาบ ลักษณะคล้ายดอกซากุระ มีหลายสี

** ผ้าพรหมจรรย์ หมายถึงผ้าผืนเล็กสีขาวที่ใช้ในคืนวันแต่งงานเพื่อแสดงพรหมจรรย์ของเจ้าสาวในสมัยโบราณ

เชียวจวินจะต้องไม่ชอบพี่สาวของนางหลี่เมิ่งเพยแน่ ภรรยาเอกคนนี้แค่เอามาเสริมมงคลเท่านั้น เชียวจวินไม่มีทางเข้าหอกับนาง หลี่เมิ่งซีเป็นคนยุคปัจจุบัน แน่ชัวร์ว่าย่อมไม่เหมือนคนโบราณที่ยึดหลักสามเชื้อฟ่งสี่คุณธรรม* มีชีวิตอยู่โดยพึ่งพาบุรุษ คิดหาสารพัดวิธีเพื่อให้เป็นที่รัก ดังนั้นนางจึงไม่ยินดีโอนอ่อนตามเชียวจวินอยู่แล้ว

คืนวันเข้าหอเชียวจวินสลบไสล ไม่เข้าหอย่อมเป็นเรื่องธรรมดา คนสกุลเชียวไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว แต่หากวันใดพิษของเชียวจวินถูกขับออกมาหมด ระหว่างที่นางยังไม่ได้เข้าหอกับเขา หากถูกจับได้ว่านางเป็นลูกอนูที่มาแต่งงานแทน เช่นนั้นนางย่อมถูกขับไล่ออกจากคฤหาสน์ จากนั้นก็มีแต่ต้องตายเท่านั้น แต่ถ้าข่าวสารกลายเป็นข่าวสุก ทำให้ทุกคนในคฤหาสน์สกุลเชียวรวมถึงเหล่าไท่จวินรู้ว่านางเข้าหอกับเชียวจวินแล้ว เช่นนั้นนางย่อมไม่ถูกขับออกจากคฤหาสน์สกุลเชียวง่ายๆ แน่ ถึงอย่างไรสกุลเชียวก็เป็นสกุลสูงศักดิ์ เป็นสกุลบัณฑิตที่ทรงภูมิความรู้ หน้าที่า ยังคงต้องรักษาไว้ แม้ตอนนี้เชียวจวินจะไม่ได้สติ แต่เมื่อถอนพิษแล้ว พวกรุ่นนี้เขาต้องฟื้นฟูแน่ ถึงเวลานั้นเรื่องนี้ย่อมเป็นไปตามที่นางคิด

คิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงหยิบผ้าพรมหजारีที่ฉีเหนียยมอบให้ตนก่อนออกเรือนออกมา "คุณชายรอง ขอเย็บเลือดท่านมาใช้หนอยแล้วกัน ถือว่าเอาของที่ต้องทิ้งมาใช้ให้เกิดประโยชน์ คงเป็นไปไม่ได้ที่คืนนี้ข้าช่วยชีวิตท่านแล้ว พวกรุ่นนี้ท่านจะปล่อยให้ข้าตายกระมัง!" หลี่เมิ่งซีพึมพำเสียงค่อย

* สามเชื้อฟ่ง คือ อยู่บ้านเชื้อฟ่งบิดา ออกเรือนเชื้อฟ่งสามี สิ้นสามเชื้อฟ่งบุตร สี่คุณธรรม คือ ศีลธรรม ปิยวาจา อรรถจวิทยา และมีเมื่องานบ้านการเรือน

เชียวจวินลืมตา เขารู้สึกหิวเล็กน้อย ร่างกายก็ไม่หนักอึ้งหรือด้านชาเหมือนทุกวัน ซึ่งไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานแล้ว เขาแกว่งแขน แม้จะยังอ่อนแรงอยู่บ้าง แต่ก็ผ่อนคลายขึ้นไม่น้อย หายดีแล้วหรือ หรือว่าโรคของข้าหายดีแล้วจริงๆ ในใจพลันตื่นเต้นยินดี พอพลิกตัวก็เห็นคนตัวเล็กหลับสนิทอยู่ข้างกาย ดวงหน้าขนาดเท่าฝ่ามือ ตาโตพินขาว คิ้วตากระจ่างหมดจืด ผิวกายเนียนลื่นประหนึ่งนวลไข ริมฝีปากแดงแม่นยำงดงามผุดผาดเป็นพิเศษ เขายื่นมือไปเกี่ยวปอยผมตรงหน้าผากนางขึ้นมาลูบไล้ดวงหน้านางอย่างแผ่วเบา

"จ๊กจ๊ก..." หล่เหมิงชีบีตมือเขาออกโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะลืมตาอย่างเกียจคร้าน ดวงตาพราวเลือนลุ่มีเสน่ห์ที่ไปอีกแบบ เชียวจวินเหม่อมองโดยไม่รู้ตัว

ครันมองเห็นใบหน้าขนาดใหญ่ของเชียวจวิน ในที่สุดหล่เหมิงชีก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ที่ใด พลังผุดลุกขึ้นทันที

"คุณชายรองตื่นแล้วหรือเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่ ข้าภรรยาจะปรนนิบัติคุณชายรองสวมเสื้อผ้า"

"เรียกหงอวีเข้ามาเถอะ ข้ารู้สึกหิวแล้ว"

หล่เหมิงชีลงจากเตียง สวมเสื้อชั้นนอกและเปิดประตู เรียกหงอวีหงจุเข้ามาปรนนิบัติเชียวจวิน ทั้งยังสั่งให้สาวใช้ไปห้องครัวสั่งทำโจ๊กเปล่า

"คุณชายรองฟื้นแล้ว อยากกินอาหารแล้วด้วย!" หงจุ หงอวีได้ยินว่าคุณชายรองหิวก็รีบผัดประตุเข้ามาในห้อง เห็นเชียวจวินนั่งอยู่บนเตียง ใบหน้าไม่ซีดขาวเช่นทุกครั้ง แต่กลับมีเลือดผาดน้อยๆ จึงต่างตะโกนออกมาด้วยความดีใจ

"คุณชายรอนหายดีแล้วจริงๆ! คุณชายรอนกับสะไภ้รอนเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลใช้ได้ผลจริงๆ ด้วย" หงอวีพูดอย่างตื่นเต้น

"บ่าวจะส่งคนไปเรียนเหล่าไท่จวินเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" หงจูเดินออกจากประตูไปอย่างตื่นเต้น

"ผ้าพรหมจารีของสะไภ้รอน!" หงอวีปรณิบัติเชียวจวินสวมเสื้อผ้าเสร็จตอนพับผ้าห่มเห็นบนผ้าสีขาวบริสุทธิ์มีจุดสีแดง ดูเหมือนดอกเหมยที่ผลิบานจึงอุทานออกมา

คนในคฤหาสน์สกุลเซียรวรรณถึงหงอวีต่างไม่คิดว่าคุณชายรอนคนเมื่อวานที่ป่วยหนักจะสามารถเข้าหอกับสะไภ้รอนได้ เดิมหลี่เม้งซีก็เป็นเพียงคนที่นำมาเสริมมงคลเท่านั้น แต่เห็นวันนี้คุณชายรอนสดชื่นกระปรี้กระเปร่า หงอวีก็เริ่มสงสัยว่าบางทีคุณชายรอนอาจป่วยจากสิ่งอัปมงคล หลังจากมีสะไภ้รอนมาเสริมมงคลให้จึงหายดีมองผ้าพรหมจารีในมือแล้วหงอวีก็ครุ่นคิด เมื่อคืนคุณชายรอนกับสะไภ้รอนเข้าหอกันจริงๆ หรือ

ตอนหงอวีอุทานออกมา หลี่เม้งซีประหม่าจนหัวใจแทบกระดอนออกมา นางเชื่อว่าเชียวจวินไม่มีทางเปิดโปงออกมาเวลานี้ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็อธิบายได้ไม่ชัดเจน แต่นางยังคงเหมือนหวัชโมยที่ถูกจับได้คาหนังคาเขา นางรู้สึกกลนลานไปชั่วขณะ จิตใจว่าวุ่น จ้องพื้นอย่างร้อนตัวราวกับบนพื้นมีดอกไม้้งออกออกมาอย่างไรอย่างนั้น ใบหน้าค่อยๆ แดงเรื่อ

เชียวจวินจ้องดอกเหมยดอกเล็กในมือหงอวีแล้วพลันหนาวเยือกเขาทำหรือไม่ทำในใจย่อมรู้ดี เหตุใดหลี่เม้งซีจึงสร้างผ้าพรหมจารีขึ้นมา ระหว่างที่เขาหมดสติ นางคิดจะปกปิดอะไร คิดถึงข่าวลือเกี่ยวกับ

บุตรสาวสายตรงสกุลหลี่ที่ว่ากันว่าเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ ทั้งไม่รักษา
ธรรมเนียมของสตรีแล้ว ดูท่าว่าจะจริง นางจะต้องสูญเสียความบริสุทธิ์
ไปแล้วเป็นแน่!

เขาจ้างหลี่เมิ่งซีเซมิ่ง ส่วนลึกของดวงตาฉายความรังเกียจเย็นชา
ความอ่อนโยนหวานชื่นที่บังเกิดขึ้นหลังตื่นนอนพลันหายไปไม่เหลือ

หลี่เมิ่งซีแค่กลัวว่าเรื่องที่ตนเป็นลูกอนุแต่งงานแทนจะถูกเปิดเผย
และถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ นางแค่อยากปกป้องชีวิตน้อยๆ ของตนเอง
ถึงได้คิดอุบายนี้ขึ้นมา แต่กลับลืมนึกถึงความแตกต่างของคนยุคปัจจุบัน
กับคนยุคโบราณ จิตวิญญาณของนางเป็นคนยุคปัจจุบัน มาจาก
ยุคที่ชายหญิงเท่าเทียมกัน ยุคที่หนุ่มสาวต่างไม่ร้องขอความเป็นนิรันดร์
ชั่วฟ้าดินสลาย ขอเพียงเคยได้ครอบครองก็พอ ทว่านางลืมนึกว่าตนเอง
อยู่ในยุคโบราณ คนบนเตียงที่นางเพิ่งช่วยชีวิต กราบไหว้ฟ้าดินกับนาง
และเป็นสามีที่จะกุมชะตาชีวิตของนางนับแต่นี้ไปก็เป็นคนยุคโบราณ
ยุคสมัยที่การอดตายเป็นเรื่องเล็ก การสูญเสียพรหมจารีเป็นเรื่องใหญ่
หากถูกสามีสงสัยว่าเสียความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงานย่อมเป็นเรื่องคอขาด
บาดตาย

ดวงตาของหลี่เมิ่งซีเอาแต่จ้องจ้องกับดอกไม้ที่จะงอกออกมาจากพื้น
จึงไม่ทันสังเกตเห็นแววรังเกียจเด็ดฉันทที่ฉายออกมาจากส่วนลึกของ
ดวงตาเขียวจวัน

หงอู้เห็นสะใภ้รองก้นหน้าไม่พูดจา ใบหน้าแดงเรื่อ ส่วนคุณชายรอง
มองสะใภ้รองเจี๊ยบๆ เนื่องจากตื่นเต้นเกินไป นางจึงไม่สังเกตเห็น
ความเย็นชาในดวงตาของคุณชายรอง คิดว่าสองคนคนหนึ่งเ็นอายุ

อีกคนจ้องมองเสียๆ เปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึกเป็นการยอมรับเรื่องนี้ นางจึงพับเก็บผ้าพรมหजारอย่างระวัง เตรียมนำไปรายงานและให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ตรวจสอบ บุตรชายสายตรงสกุลเขียว ประมุขคฤหาสน์ในอนาคตแต่งภรรยาและเข้าหอกับภรรยาแล้ว นี่เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่มากทีเดียว!

เวลานี้หญิงก้นน้ำเข้ามา ประณิบัติเชียวจวินกับหลี่เมิ่งซีล้างหน้า จากนั้นหวิ่มให้หลี่เมิ่งซี ช่วยเตรียมชุดทางการสีแดงเอาไว้ให้

หลี่เมิ่งซีมองดวงหน้างดงามของคนในคันท้องอย่างเหม่อลอย สตรีก็เหมือนกับดอกไม้ เพียงแต่หลังจากนี้ไปจะไหวเอนเพื่อใคร แล้วจะมีผู้ใดมารักตนเองอย่างจริงใจ

มองมวยผมทรงหญิงแต่งงานแล้วที่หญิงกล้าให้ พลันตระหนักว่า นางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นในวัยที่เปรียบดังความฝันไปเสียแล้ว ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อายุสิบสามเป็นช่วงวัยเด็กที่สดใส สามารถอดอ่อนเอาแต่ใจในอ้อมอกพ่อแม่ได้อย่างเต็มที่ ทว่าอยู่ที่นี้ นางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นไปเสียแล้ว ให้ชีวิตตามลำพังคนเดียวในคฤหาสน์หลังใหญ่ ท่ามกลางพายุฝน นับแต่นี้ไปนางจะถูกพัดพาไปอยู่แห่งไหนใด คิดแล้วหัวใจพลันบังเกิดความรู้สึกเศร้าสลด

หญิงเห็นหลี่เมิ่งซีนั่งเหม่อจึงรีบประคองนางขึ้นมา เอ่ยว่า "สะใภ้รองรับเปลี่ยนชุดเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวยังต้องไปยกน้ำชาคารวะเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่อีก"

ระหว่างพูด หญิงก็ยกถาดใบหนึ่งเข้ามา ในถาดมีฉีกเปล่าสามหนึ่ง เครื่องเคียงสองอย่าง

"เรียนคุณชายรอง สะใภ้รอง สาวใช้ที่ไปส่งข่าวให้เหล่าไท่จวินทราบ กลับมาแล้ว เหล่าไท่จวินมีคำสั่งว่าสะใภ้รองยังไม่ต้องรีบไปยกน้ำชาที่เรือนหลัก* ให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดีกว่า ก่อน ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินกับ นายหญิงใหญ่จะมาเยี่ยมคุณชายรองเจ้าคะ" พุดพลางวางถาดลงบนโต๊ะ แล้วสั่งสาวใช้ให้ย้ายโต๊ะไปหน้าเตียงเสี้ยวจวิน ก่อนจะจัดชามตะเกียบ

"ร่างกายของคุณชายรองเพ่งหายดี อ่าลงจากเตียงเลย นั่งกินบนเตียง แล้วกัน" หลี่เมิ่งซีรับโจ๊กจากหงจุ "คุณชายรองเพ่งหายจากการป่วยหนักมา ไม่เหมาะจะกินอาหารที่มันเกินไป กินโจ๊กเปล่าก่อนนะเจ้าคะ" พุดพลางนั่งลงบนขอบเตียง ใช้ช้อนตักโจ๊กยื่นไปที่ปากเสี้ยวจวิน

"วางลงเถอะ ข้ากินเอง" เสี้ยวจวินไม่กินโจ๊กที่หลี่เมิ่งซีป้อนให้ เขาเพียงพุดเสียงเย็น

"เจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีประหม่า แต่สีหน้ายังคงสุขุม นางเพียงรับคำ อย่างนอบน้อม วางโจ๊กลงบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา หงอวี่เห็นแล้วจึงไปครู่หนึ่ง รับเข้ามาปรนนิบัติ ในห้องพลันเงียบงัน ได้ยินเพียงเสียงกินโจ๊กของ เสี้ยวจวิน

หงจุปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีสวมชุดสีแดงจัด นางนั่งอย่างสง่างามอยู่บนเก้าอี้ มองหงอวี่ปรนนิบัติเสี้ยวจวินเงียบๆ

เสี้ยวจวินกินโจ๊กไปสองชามและสั่งให้ยกออกไป

รอนเสี้ยวจวิน้วนปากเสร็จ โต๊ะถูกยกออกไป หงอวี่จึงหยิบหมอนมาหนุนหลังเสี้ยวจวินให้เขาเอนพิง ทั้งยังหยิบผ้าห่มผืนบางมาคลุมขา ก่อนจะถอยออกไปสั่งให้สาวใช้ไปเตรียมขนม ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินจะมา

* เรือนหลักในที่นี้หมายถึงเรือนของเหล่าไท่จวิน การไปยกน้ำชาให้ผู้อาวุโสในบ้านถือเป็นธรรมเนียมสำคัญอย่างหนึ่งของสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานมา

เวลานี้เอง สาวใช้เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่มาถึงแล้ว เพียงครู่เดียวก็เห็นเหล่าสาวใช้และปาวหญิงสูงวัยห้อมล้อมสตรีสูงวัยผู้มีจอมพลสีเงินเดินเข้ามา

"หลานรักของข้าหายดีแล้วจริงๆ หรือ!" เหล่าไท่จวินไม่สนใจสาวใช้ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นและหล่เม่งซีที่ลุกขึ้นคารวะ รีบตรงไปนั่งบนเก้าอี้กลมข้างเตียงโดยมีสาวใช้หน้าตาสะสวยสองคนคอยประคอง นางกุมมือเชียวจวินแน่นและร้องเรียกด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ท่านย่า จวินเอ๋อร์ดีขึ้นมากแล้ว รู้สึกกระปรี้กระเปร่ากว่าเดิมมาก ร่างกายก็เบาขึ้น เพียงแต่มือเท้ายังชาอยู่เล็กน้อย คิดว่าอีกสองวันน่าจะหายดีครับ"

"ด้วยบุญบารมีของเหล่าไท่จวิน จวินเอ๋อร์หายดีแล้วจริงๆ หรือ"

หล่เม่งซีแอบมองประเมินผู้พูด เห็นว่าอีกฝ่ายอายุประมาณสี่สิบมือข้างหนึ่งถูกประคองโดยคนที่แต่งตัวแบบอี่เหนียง มือข้างหนึ่งถือผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ศีรษะเกล้ามวยผมอย่างสตรีสูงศักดิ์ สวมสีแดงจัดตาหงส์ริ้ว คิ้วโค้งยาวเรียวจรดจอมพล ริมฝีปากบางแน้มเข้าด้วยกันนิดๆ แม้ไม่โกรธก็ดูน่าเกรงขาม เป็นเจ้านายอีกคนที่รับมือไม่ถ่วงนั้ก หล่เม่งซีมองแล้วคิดว่า นี่แหละแม่สามีของข้า ในใจอดบังเกิดความหนาวเยือกไม่ได้

"มารดา จวินเอ๋อร์ดีขึ้นมากแล้วครับ จวินเอ๋อร์กตัญญู ทำให้มารดาเป็นห่วง"

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลครั้งนี้ดียิ่งนัก เช้าวันนี้คุณชายรองต้นมาก็รู้สึกหิว กินโจ๊กไปสองชามแล้วเจ้าคะ" หงอวี่

ที่คุกเขาอยู่ตอบเสียงใส

เหล่าไท่จวินถึงได้ตระหนักว่าหงจู หงอวี่ กับเหล่าสาวใช้รุ่นเล็ก
อีกหลายคนยังคุกเขาอยู่กัฟพื้น หลี่เมิ่งซีก็ยกกายนั่งอยู่ตรงนั้น

"ลุกขึ้นเถอะ ตอนเช้าจวินเอ๋อร์กินยาหรือยัง" เหล่าไท่จวิน
พินิจมองหลี่เมิ่งซีพลาถาม

หงจู หงอวี่รีบลุกขึ้นและสั่งพวกสาวใช้ยกขนมน้ำชาเข้ามา

หลี่เมิ่งซียึดตัวขึ้น นางก้าวไปข้างหน้าพลาถายอกกายและเอ่ยตอบ
"เรียนเหล่าไท่จวิน เนื่องจากคุณชายรองเพ็งกินอาหารเสร็จ ไม่เหมาะ
จะกินยาทันที หลานคิดว่ารอให้เหล่าไท่จวินมาก่อน ให้หมอตรวจดูอาการ
แล้วค่อยกินยาเจ้าคะ"

ช่างเป็นเด็กสาวที่งดงามคนหนึ่ง รูปร่างอ่อนแอ้น ดวงหน้า
มีขนาดเพียงฝ่ามือ ตาโตกระจ่างสุกใส อากัปกิริยาสุภาพสง่าผ่าเผย
สะท้อนลักษณะของบุตรีสกุลใหญ่ออกมาทุกกระเบียด เหล่าไท่จวิน
เห็นแล้วใจบังเกิดความชื่นชอบขึ้นหลายส่วน แต่แล้วก็คิดถึงคำเล่าลือ
ตามท้องถนนที่ว่าสตรีผู้นี้เอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ นางจึงลอบคิดในใจว่า
น่าเสียดาย

"ดีๆ ยังคงเป็นหลานสะใภ้ที่รอบคอบ ตามหมอมมา" เหล่าไท่จวิน
ผงกศีรษะพลาถาลั่ง

ไดยินหลี่เมิ่งซีตอบ นายหญิงใหญ่ซุ่ยซือ* จึงหันมามอง ลูกสะใภ้คนนี้
นับเป็นโฉมงามคนหนึ่ง แม้ร่างกายและใบหน้าจะดูบอบบางยิ่งนัก แต่กลับ
แฝงเสน่ห์โดยธรรมชาติ เมื่อโตเต็มที่แล้วจะต้องเป็นนางจิ้งจอกช่างยั่ว

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

คนหนึ่งแน่ คิดถึงชื่อเสียงของสตรีผู้นี้แล้ว ทั้งคิดถึงหลานสาวผู้รักพของ
ตนเอง ครั้นได้ยินคำชมของเหล่าไท่จวินเมื่อครั้นนี้ ดวงตานางก็ฉายความ
รังเกียจ

ที่แท้บ้านเดิมของชุยซื่อมีพี่น้องสายตรงสองคน พี่สาวแต่งงาน
เป็นภรรยาเอกของผู้ตรวจการจางจ้ง มีบุตรชายสองคนบุตรสาวหนึ่งคน
บุตรสาวมีนามว่าจางซิว อายุสิบห้า เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ปากหวาน
เป็นพิเศษ ปะเหลาะเอาใจชุยซื่อจนนางแทบอยากให้อีกฝ่ายมาเป็น
ลูกสาวแท้ๆ ของตนเอง จึงหมายจะให้หลานสาวผู้นี้แต่งเป็นภรรยาของ
เซียวจวิน ส่วนจางซิวก็เติบโตกับญาติผู้พี่มาตั้งแต่เล็ก กล่าวได้ว่า
เล่นด้วยกันอย่างสนิทสนม จนใจที่สมัยมีชีวิตอยู่เหล่าไท่เหยียนหมั้นหมาย
บุตรสาวสายตรงสกุลหลี่ไว้ให้เซียวจวินแล้ว ชุยซื่อได้ยินบ่อยครั้งว่า
ชื่อเสียงของสตรีผู้นี้ไม่ดีจึงยังไม่ชอบลูกสะใภ้คนนี้ นางมักเสนอกับ
เหล่าไท่จวินอยู่บ่อยครั้งให้ปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้เสีย เหล่าไท่จวิน
กลับเห็นว่านี่เป็นความปรารถนาของสามีสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่
ด้วยไม่อยากฝ่าฝืนจึงรั้งรอมาจนถึงบัดนี้

ชุยซื่อรับอนุญาตให้เซียวจวินหลายคน บุรุษที่มีการหมั้นหมายแล้ว
ทั้งที่ยังไม่แต่งภรรยาแต่กลับแต่งอนุเข้ามาก่อน ในคำฉ้อถือเป็น
การตบหน้าภรรยา ชุยซื่อทำเช่นนี้เพราะหวังบีบสกุลหลี่ให้ปฏิเสธ
การแต่งงานนี้ไป แต่เดิมสกุลหลี่อยากกอดขาสกุลเซียวไว้ให้แน่นอยู่แล้ว
ไหนเลยจะหวั่นเรื่องหน้าตามากมายเพียงนั้น การแต่งงานจึงยืดเยื้อมาเรื่อยๆ
เช่นนี้

จวบจนเซียวจวินป่วยหนัก หมอหลวงพูดตรงๆ ว่าให้สกุลเซียว

จัดเตรียมงานศพได้เลย พี่สาวของชุยชื่อรุ้เข้ามารับจัดการหมั้นหมาย
 จางชิวกับคนอื่น ชุยชื่อแม้จะไม่พอใจการกระทำของพี่สาว แต่ก็เกรงว่า
 หากบุตรชายตายไปจริงๆ จะเป็นการทำร้ายหลานสาวที่ต้องเป็นม่าย
 นางจึงดับความหวังนี้ไปและเห็นด้วยกับการแต่งบุตรสาวสายตรงของ
 สกุลหลี่เข้าบ้าน ให้ภรรยาเอกเสริมมงคล แต่วันนี้เห็นบุตรชายหายดีแล้ว
 นางกลับนึกชิงชังหลี่เมิ่งชี่ รู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่ควรกับบุตรชายตน
 แม้แต่น้อย แต่ที่นางไม่รู้ก็คือหากไม่ได้หลี่เมิ่งชี่ บางทีบุตรชายของนาง
 อาจตายไปแล้วจริงๆ ทั้งยังลืมนึกไปว่าพี่สาวของนางไม่ยอมให้จางชิว
 มาเสริมมงคล

ระหว่างที่นายหญิงใหญ่ครุ่นคิด สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่า
 หมอรออยู่นอกห้องแล้ว เหล่าไท่จวินสั่งให้หลี่เมิ่งชี่และคนอื่นๆ หลบไป
 อยู่ในโถงข้าง เหลือไว้เพียงหมัวมัว* สองคน ก่อนจะให้หมอเข้ามา

หมอตระจี้พจรอย่างละเอียด สำนวญดูสีหน้าของเชียวจวิน
 ก่อนถามว่า "วันนี้คุณชายรองดูสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาก ไม่ทราบ
 ร่างกายรู้สึกอย่างไรบ้าง"

"วันนี้ตื่นมาก็รู้สึกสดชื่นกว่าทุกวัน ร่างกายเบาขึ้นไม่น้อย เพียงแต่
 มือเท้ายังรู้สึกชาอยู่บ้าง ไม่มีเรียวแรง" เชียวจวินตอบ

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี วันนี้ชีพจรของคุณชายรอง
 หนักแน่นมีพลัง ชีพจรไม่ดื้ออ่อนไรรำก้างเหมือนก่อนหน้านี้ คิดว่า
 คงไม่เป็นอะไรมากแล้ว เพียงแต่คุณชายรองนอนอยู่บนเตียงมานาน
 ร่างกายยังคงอ่อนแออยู่บ้าง ยังต้องจ่ายยาบำรุงธาตุหยาง ดูแลอย่างระวัง

* หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่เฒ่า ป้า และยังเป็นคำเรียก
 หญิงรับใช้อาวุโสในเจียงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

อีกสักกระยะหนึ่ง" หมอประสานมือพูดกับเหล่าไท่จวิน แต่ในใจยังคงสงสัยอยู่มาก เขาจึงถามต่อ "คุณชายรองได้กินอะไรเข้าไปหรือไม่"

"ก่อนหน้านี้ดื่มยาต้มที่หมอย้ายให้มาตลอด เข้าวันนี้กินโจ๊กเปล่าไปสองชามเท่านั้น นอกจากนี้ก็ไม่ได้กินอะไรอีก" เชียวจวินตอบ

หมองุ่นงสงสัยกว่าเดิม เมื่อวานตอนเช้าเขามาดูอาการเห็นๆ กันอยู่ว่าไม่ไหวแล้ว ไยวันนี้จึงดีขึ้นได้ หรือว่าจะเป็นโรคจากสิ่งอัปมงคลจริงๆ เสริมมงคลแล้วจึงหายดี คิดพลางกวาดสายตามองไปรอบห้อง ห้องนี้มีสิ่งอัปมงคลจริงๆ หรือ คิดเช่นนี้แล้วพลันรู้สึกว่อากาศรอบด้านหนาวเยือก กระทั่งเขาอยากรีบออกจากห้องนี้เหลือเกิน แต่ให้อย่างไรก็ไม่กล้าพูดออกมา เพียงส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีก เอ่ยวาจาแสดงความยินดีกับเหล่าไท่จวินและเชียวจวิน กำชับรายละเอียดอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงรีบร้อนขอตัวจากไป

แน่นอนว่าเหล่าไท่จวินเข้าใจความสงสัยของหมอ เพียงแต่ตนเองก็สงสัยเช่นกันว่าจวินเอ๋อร์ป่วยเป็นโรคอะไรกันแน่ จู่ๆ ก็ล้มป่วยอย่างแปลกประหลาด แล้วก็หายดีอย่างแปลกประหลาดเช่นกัน เมื่อคิดไม่ออกจึงยกให้เป็นความดีความชอบของการแต่งงานเสริมมงคล ในใจยิ่งมั่นใจว่าหลี่เมิ่งซีเป็นผู้อุปถัมภ์ของเชียวจวิน เป็นคนมีบุญผู้หนึ่ง

เวลานี้เอง นายหญิงใหญ่ก็เดินนำสาวใช้ บ่าวหญิงสูงวัย และอีเหนียงออกมาจากโถงข้าง พูดคุยกับเหล่าไท่จวินเรื่องอาการป่วยของเชียวจวิน

เหล่าไท่จวินเห็นเชียวจวินเริ่มเห็น้อยแล้วจึงสั่งนายหญิงใหญ่ "จวินเอ๋อร์คงเห็น้อยแล้ว ให้เขาพักผ่อนเถอะ! เจ้าส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่

สักหน่อยว่าจวินเออร์ดีขึ้นมากแล้ว บอกเขาว่าไม่ต้องเป็นกังวลและไม่ต้องตั้งใจมาเยี่ยม ให้จวินเออร์พักผ่อนให้มากๆ"

"ลูกจะส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่เดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นายหญิงใหญ่ก้าวขึ้นไปรับคำ ส่งสายตาให้สาวใช้รุ่นใหญ่คนหนึ่ง สาวใช้คนนั้นก็รีบนำความไปเรียนนายท่านใหญ่ทันที

"ซีเออร์อยู่ปรนนิบัติจวินเออร์ที่นี้ให้ดี กลางวันค่อยไปเรือนหลักยกน้ำชา จวินเออร์ร่างกายไม่แข็งแรง วันนี้วันที่เก่า กำหนดเจ็ดวันให้หลังวันที่สิบห้าค่อยไปกราบไหว้ศาลบรรพชนแล้วกัน ส่วนยกน้ำชาจวินเออร์ไม่ต้องไป ช่วงเวลาพิเศษเช่นนี้ไม่ต้องยึดถือธรรมเนียมพิธีมากมายถึงเพียงนั้น"

"หลานทราบแล้วเจ้าคะ" หลีเมิ่งซียกกาย

เหล่าไท่จวินกำชับพวกหงจู หงอวีให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดี ก่อนจะพาทุกคนจากไป

พอเหล่าไท่จวินกับคนอื่นๆ จากไป หลีเมิ่งซีกับหงจู หงอวีก็คอยปรนนิบัติเชียวจวินดื่มน้ำและพักผ่อน จากนั้นค่อยตั้งโต๊ะกินอาหารในห้องโถง หลีเมิ่งซีให้หงอวี หงจูไปกินอาหาร

หลีเมิ่งซีพลั้งใจขึ้นได้ว่ายังต้องดื่มน้ำให้ถึงให้เชียวจวินดื่มต่อไป นางจึงร้องเรียก "ใครก็ได้"

"ป่าวอยู่นี่เจ้าคะ" สาวใช้รุ่นเล็กท่าทางคล่องแคล่วคนหนึ่งเข้ามา

"เจ้าชื่ออะไร"

"ป่าวชื่อหงซิงเจ้าคะ"

"เรือนของคุณชายรองมีห้องครัวหรือไม่"

"เรียนสะไภ้รอน มีห้องครัวเล็กอยู่ห้องหนึ่งเจ้าคะ แต่ไม่เคย
ใช้ทำอาหารเลย ช่วงนี้ใช้ตั้มยาให้คุณชายรอนเท่านั้น ปกติล้วนเป็น
ห้องครัวใหญ่ส่งอาหารมาให้ สะไภ้รอนอยากกินอะไรหรือเจ้าคะ
บ่าวจะไปสั่งให้เจ้าคะ"

"ข้าอยากตุนใจให้คุณชายรอนด้วยตนเอง เจ้าพาข้าไปที่เถอะ"

"ไม่ได้นะเจ้าคะสะไภ้รอน! ท่านเป็นเจ้านาย มีอะไรแค่สั่งให้พวกบ่าว
ไปทำก็พอเจ้าคะ"

"อะไรคือไม่ได้ ทำตามที่ข้าสั่ง ได้ยินหรือไม่..."

คำลงท้ายว่า 'หรือไม่' หล่เม้งซีลากเสียงเสียววจนทำให้หงซิ่งตกใจ
จนเหวี่ยงยื่นออกเต็มตัว ไม่กล้าดูถูกนางในใจอีก เห็นหล่เม้งซียื่นกราน
เพราะไม่รู้ว่สะไภ้รอนที่มาใหม่คนนีันิสัยเป็นเช่นไร แม้จะรู้สึกลัวว่
ไม่สอดคล้องกับธรรมเนียมเท่าใดนัก แต่คิดดูแล้วคงมิใช่เรื่องใหญ่อะไร
กระมัง นางจึงรับคำ ก่อนจะปรนนิบัติหล่เม้งซีสวมชุดธรรมดาและ
ประคองนางเดินไปห้องครัว

ภรรยาพึ่งปรนนิบัติสามี มองสามีดูจ๋าแฟนฟ้า
กว่ากับ ‘หส์เม้งซึ’ ที่เป็นดวงจิตมาจากยุคปัจจุบันแล้ว
การเป็นภรรยาก็มีต่างจากอาชีพผู้จัดการที่มีพู่บังคับบัญชาเป็นสามี!

เมื่อสามีที่นางแต่งเสริมมงคลเข้ามานั้นอาการร่อแร่
หนทางเดียวที่ตนจะไม่เป็นม่ายคือต้องรักษาเขาให้หาย
และหาหนทางทำให้ตนมีที่ยืนในสกุลเซียวอย่างมั่นคง
แต่นางกลับต้องเจอเหล่าอหิเมียงของเขากว้างทำโยโส
สาวใช้ที่แทบไม่เห็นหัววันๆ เอาแต่หาเรื่องนินกา
แม่สามีมหาภัยที่อยากพลัดถิ่นหลานสาวตนเองขึ้นแทนตำแหน่งนางใจแทบขาด
กระทั่งสามีเองก็หาเรื่องนางได้ไม่เว้นวัน
เพียงไม่กี่วันแรกของการทำงานก็ไปใกล้ชิดกับสาวใช้เสียแล้ว
กว่าเรื่องอันคับข้องใจเหล่านี้ยังจะเป็นอันใดได้อีก
เมื่อนางไปรู้จักสำคัญของสกุลเซียวที่ว่า
‘ภรรยาเอกของประมุขสกุลเซียวต้องเป็นสตรีที่ถือกำเนิดจากภรรยาเอกเท่านั้น’
เช่นนั้นนางก็เกิดจากอนุภรรยาได้แค่รอวันหย่าแล้วกระมัง!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ผากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2376-1

9

786160 623761

ราคา 329 บาท